

но ни единъ изъ тѣхъ не посмѣя да влѣзе въ шумака. Следъ три дня храброто воинство се върна назадъ.

VIII. СЪРБИЯ

Като видѣхъ, че нѣма надежда и изъ Сърбия, намислихъ да разпустна дружината си.

Единъ день азъ изпроводихъ нѣколко българи въ Котелъ, за да ни донесатъ вино, ракия, хлѣбъ и тютюнъ. Тия българи бѣха изъ Софийския окръгъ, изъ село Желява, които работѣха дѣски. Отъ тия българи азъ се из-известихъ и за пѣтищата, които водятъ къмъ Сърбия. Дѣдо Георги Симовъ ми разказа подробно за всичко, т. е. той ми обяви колко караула има, какъ имъ сж имената и де има храна. Тогава азъ казахъ на Стояна (на шурея ми) да запише всичко, щото ни трѣбваше да знаеме, и да приготви момчетата за пѣтъ. Единъ отъ дружината ни, по име Жельо, се възпротиви на моето желание съ следующитѣ думи:

— Ако идеме къмъ Сърбия, то потеритѣ щатъ да ни разбиятъ... Ние не знаеме пѣтищата.

Азъ му отговорихъ така:

— Ако орачитѣ да би мислили, че годината ще да бжде суха и неплодородна, тѣ би останали гладни; а ако войницитѣ се уплашатъ отъ смъртъта, то не сж вече войници.

Жельо замълча.

Тръгнахме за Сърбия. Следъ 54 дня ние стигнахме въ Княжевацъ, който се наричаше преди нѣколко години Гургусовацъ. Началникътъ на тоя градъ ни попита:

— По каква причина сте дошли въ Сърбия?